

Kalányos Mónika versei

Mementó

Ködben tanított
járni e földön
engem
a hajnali derengés.
Bíborba burkolt,
Fény közeli
teste
oly könnyen feledtette,
hogy melegért könyörög
az ördög is
e tél ette,
világtalan kertben

Március

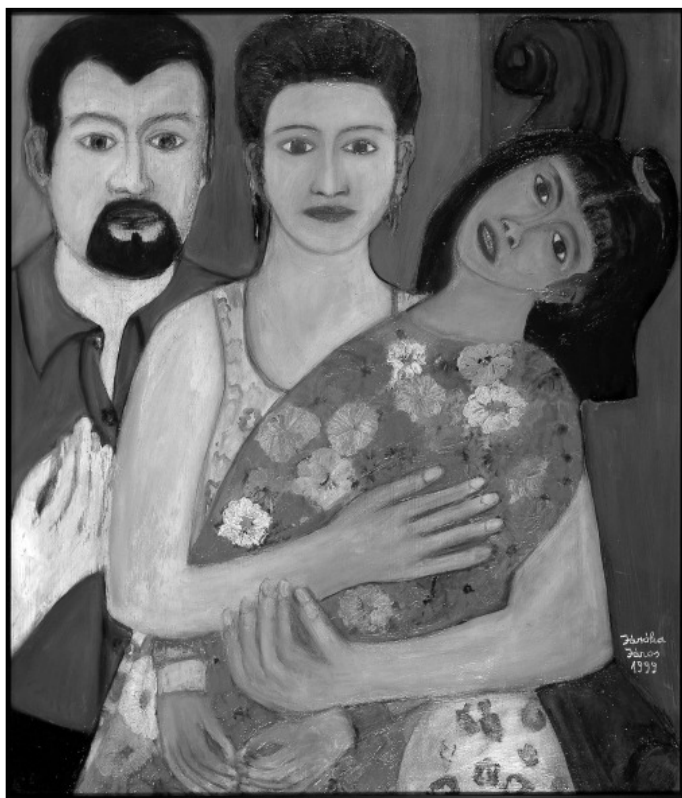
Kerted földjének
adnám a testem,
mikor csillagokat sírnak
benned az éjszakák.

Lennék én
a lehulló könnycsepp
fényéből, véréből
teremtett virág.

Szívedbe égett
párosult magány,
mikor csillagokat sírnak
Benned az éjszakák.

Látomás

Arcod
Finom karcolata,
Mint barlangok
Falára égetett
Rajza
Túlvilági lángok
Visszavert fényének, remegő
Fényével éjemben
Megjelent
Ősrégi koroknak lobogó
Hitével szívemre kövesedett
Hasonlíthatatlan
Szépségben



Járóka János: Család



Járóka János: Marokkó

Frigy

Gyötrelmes vággyal lobogj
felém. Rohanva kedves,
rohanva, rohanva. Mint ki
föld alól jött, hogy álmomat
fölrázza és vergődve lázban
rám kiáltsa: darabokra
rongyol kívánatos arcod titka

és fonja takaróját lebontott
hajamból, míg sorsomra tanít;
sorsomból kibont – meséli: ez
véd meg, e nyitott kalitka.
Kuporodj alá, itt vesd meg
ágyadat és feszítsd magad
köré hálómat az éjben –

madarak szabad tánca az égen
tiéd s enyém lesz; csak légy
te is ébren, hogy néma jelét
kicsinyke istenarcodnak
nehogy eltörje, szemedből
ki ne törölje bennem
egy hirtelen pillanatot.